

Lambert Speelman
Pretorialaan 32A-01
3072 EN Rotterdam

Het CAK

T.a.v. A.J.C. Ruben
Postbus 84030
2508 AA Den Haag

Rotterdam, 29 juni 2018

Kenmerk:

BZ/18/30364/BI +
BZ/18/31587/BI

Betreft :

beslissing op bezwaar d.d. 25 juni 2018

Burgerservicenummer (BSN):

.. bewindvoerders: een groeimarkt in de schuldenindustrie ...

Geachte heer/mevrouw,

Alvorens te beginnen met de inleiding wil ik opmerken dat ik de beslissing bestrijd. Ook uw opvatting dat enkele beslissingen in recht staan bestrijd ik. Verder in het verhaal kom ik terug op onze referentie 1120778703.

Inleiding: "Sinds 1983 staan in de Grondwet naast de klassieke grondrechten (art. 1-17) een groot aantal zogenaamde sociale grondrechten (art. 18-23) die als een symbool van de verzorgingsstaat kunnen worden gezien. Het gaat dan om zaken als het recht op rechtsbijstand, werk, **bestaanszekerheid en spreiding van welvaart**, woonbaarheid van het land en milieubescherming, gezondheidszorg, woongelegenheden, maatschappelijke en culturele ontplooiing en vrijetijdsbesteding en onderwijs." Bron: *Staatkunde, Nederland in drievoud*

'De moderne staat is een gecompliceerd organisme, waarvan je niet gemakkelijk een voorstelling maakt. In *Staatkunde, Nederland in drievoud* maken De Jong en Schuszler de grondslagen van de moderne staat inzichtelijk. Zij concentreren zich daarbij op de relatie tussen de staat en het recht. Verschillende opvattingen worden gepresenteerd die de lezer in staat moeten stellen zelfstandig de essentiële vraagstukken te analyseren in de relatie tussen staat en samenleving.' Tot zover de inleiding.

Het mag u bekend zijn dat het gezag dat over het grondgebied en de bevolking wordt uitgeoefend bedacht dient te zijn op de Grondwet. Het gezag heeft een taak en zal door loyaal te samen te werken (gemeenschapstrouw) en zonder zichzelf te verrijken (de voorziening te misbruiken en oneigenlijk te gebruiken) een ondersteunende taak moeten vervullen teneinde dat de doelstellingen zoals deze ook in de Grondwet zijn vervat tot gelding komen. Controle en verantwoording *binnen de overheid* (gedecentraliseerde eenheidsstaat) is daarbij nodig.

Omdat het staatsgezag een complex netwerk is waarbinnen een overheid of meerder overheden een belangrijke rol speelt of spelen en waarbinnen de taken en verantwoordelijkheden nogal eens worden verlegd, ontstaat er procesmatig en structureel een afwijking of meerdere afwijkingen. Als gevolg van interne verschuiving wordt de doelstelling telkens verwijderd. Het resulteert hierin dat de doeltreffendheid en doelmatigheid van de verschillende nationale, universele en collectieve

arrangementen hier ernstig onder lijden. In dit verband is het van belang een verdragsbepaling te noemen: **Doeltreffendheidsbeginsel** (ook effectiviteitsbeginsel) Verplichting van elke lidstaat om bij de inrichting van de interne rechtsorde ervoor te zorgen dat de uitoefening door justitiabelen van de door de EU-rechtsorde verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt.

Aan het Unierecht kan dus ook staatsrecht worden ontleend! Het Europese recht omvat het recht van de Europese Unie (EU-recht) en het recht van de Europese Gemeenschappen (EG-recht of **gemeenschapsrecht**).

Burgers maar ook (kwetsbare) organisaties kunnen door bestuurshandelingen - direct en indirect - benadeeld worden! Persoonlijk heb ik dit in zeer ernstige mate ervaren en daarbij is sprake van overmatige en willekeurige machtsuitoefening. In een verdragsbepaling als *gelijkwaardigheidsbeginsel* is vastgelegd dat bij de indeling van de interne rechtsorde dient men erop bedacht te zijn dat de procesregels voor rechtsvorderingen **die ertoe strekken de rechten te beschermen** die de justitiabelen aan het Unierecht ontleen niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke nationale vorderingen *geldenniet ongunstiger* mogen zijn. Ik doel daarbij niet op de recht op een voorziening vanuit de Wet maatschappelijke ondersteuning, maar op de kern van het recht!

De gezaghebbers laten na zich aan de regels en voorwaarden te houden, veranderen de instelling en wijzigen de regels en voorwaarden keer op keer en houden de burgers die hierdoor struikelen voor schuldig. Bestuursrecht ziet op de rechtsnormen betreffende het bestuur dat de overheid uitoefent in de samenleving, de relatie bestuur – burger, alsmede de beschermingsmogelijkheden voor de burgers tegen onjuist geachte bestuurshandelingen. Zo worden bijvoorbeeld de hoofdlijnen van de rechtsbescherming tegen het openbaar bestuur ook tot het staatsrecht gerekend. Rechterlijke controle, in het bijzonder op gezagsdragers, vormt de kern van het openbaar bestuur. Zo zou het behoren te werken, maar klaarblijkelijk functioneert het gezag niet in alle gevallen op deze wijze, ook niet naar behoren.

Uit correspondentie met meerdere gezagsdragers is gebleken dat een groot aantal actoren onvoldoende bekend is met de grondslagen van de moderne staat en niet in staat is de essentiële vraagstukken in de relatie tussen staat en samenleving te analyseren. De criteria die bij de toetsing worden gehanteerd zijn in een toenemend aantal gevallen en in toenemende mate dan ook volstrekt onjuist! Essentiële criteria waaraan zou moeten worden voldaan wordt niet alleen achterwege gelaten, ook is men hiervan niet voldoende en soms in het geheel niet van op de hoogte. Ook dit is een punt voor de kwaliteitsagenda! In Rotterdam ziet de rekenkamer niet dat € 2.000.000 (twee miljoen euro) niet naar kinderen in de armoede is gegaan maar presenteert zaterdag 30 juni om 18:00 haar rapport “het komt niet in de buurt” over het functioneren van de wijkteams in het kader van jeugd- en ouderenzorg. Ook de Algemene Rekenkamer en de inspecteur belastingen doen hun werk niet naar behoren, of de informatie wordt binnen de ambtelijke organisatie door de ambtenaren afgedaan en voor gezien gehouden. Het Kabinet van de Koning en het ministerie van Algemene Zaken zijn twee instellingen waar ik heb geconstateerd dat er tekortkomingen geconstateerd die van invloed zijn op de kwaliteit van de democratische rechtsstaat Nederland. Niet alleen het functioneren van de minister wordt van binnenuit bemoeilijkt en binnen sommige ministeries zelfs nagenoeg onmogelijk gemaakt, ook op het functioneren van de Koning en de staat in haar geheel gezien. Het is wel erg gemakkelijk om de (volledige) schuld op de burger af te wentelen

terwijl de procesregels voor rechtsvorderingen die ertoe strekken de rechten te beschermen in meerdere en toenemende mate ongunstiger zijn.

Wanneer wij een maatregel als de Wet maatschappelijke ondersteuning en wij kijken naar de uitkomsten van dat proces, het proces en het verloop van procesregels dan zal ik een beroep doen op voormalig wethouder van Rotterdam Hugo de Jonge die inmiddels in functie minister is van het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Hij is tevens vicepremier. Hij heeft in 8 jaar tijd de kans gehad om (dis)functionerende patronen te herkennen en heeft in wisselende functies de kans gehad om te leren en te oefenen om ook met ongeschreven regels om te kunnen gaan. Het bestuursorgaan zal de zaak dan ook opnieuw moeten onderzoeken met dien verstande dat “Van een democratische rechtsstaat kan worden gesproken als in een staat de collectieve besluitvorming zo is georganiseerd dat alle burgers van het land gelijkelijk in staat worden gesteld om invloed uit te oefenen op de uitkomsten van dat proces (democratie) en als die burgers door binding van die ambten aan algemene rechtsregels (rechtsstaat) gelijkelijk beschermd worden tegen overmatige en willekeurige machtsuitoefening door overheidsambten.”

Verder valt te vermelden dat Minister De Jonge in 2004 op voorspraak van oud-kamerlid Jan de Vries beleidsmedewerker Onderwijs van de Tweede Kamer-fractie van het CDA werd. Van 2006 tot 2010 was hij werkzaam bij het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, onder meer als politiek assistent van de ministers Van der Hoeven en Van Bijsterveldt en als Programmamanager Kwaliteitsagenda Voortgezet Onderwijs. Bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Hugo_de_Jonge

Men zou met deze achtergrond - staat van dienst - en de aanstelling, waarmee ook vanuit het Christen Democratisch Appèl is ingestemd, mogen verwachten dat de kersverse minister en vicepremier in staat is de fundamentele problematiek aan te pakken. Hij, tezamen met andere CDA'ers die al ruim 10 jaar op de hoogte van de cijfers en zich beschikbaar hebben gesteld, zouden in staat moeten zijn de Wetgeving hierop aan te passen, de *onjuist geachte bestuurshandelingen* welke hebben plaatsgevonden te onderkennen. Ik ben dan ook benieuwd welke *passende maatregelen* er genomen gaan worden.

Eén van de regels die een voorwaarde is wil de staat *functioneren* is ‘belanghebbende burgers worden in de gelegenheid gesteld zich uit te spreken over voorgenomen wetten of besluiten (inspraak), dan wel worden in de gelegenheid gesteld mee te werken aan het totstandkomen van dergelijke wetten of besluiten (participatie)’. In de praktijk komt door de feiten en gebeurtenissen uit de afgelopen vijftig jaar naar voren dat met enige regelmatig de bescherming van individuele vrijheid van de burgers in de *parlementaire democratie* wordt aangetast en dat de rechter tekort schiet de ruimte te scheppen. Maar ook in geval de rechter of het Hof die ruimte wel schept, heeft de gezagsdrager moeite de belangrijke verandering in de persoonlijke ontwikkeling te ondergaan (aanpassingsstoornis) en anders met de (conflict)situatie om te gaan. Dat het Hof in een zaak bepaald heeft dat een bestuursorgaan een zaak opnieuw onderzoekt, ook indien de hoogste rechter bij een besluit blijft maar een andere (Europese) Hof geeft er een andere uitleg aan, is ook een bron van staatsrecht.

Als gevolg van maatregelen de verzorgingsstaat om te vormen wordt aan het *gelijkwaardigheidsbeginsel* niet voldaan. Verder is er nog de *doeltreffendheidsbepaling*: het mag niet onnodig bemoeilijkt of onmogelijk gemaakt worden. Tevens valt te bedenken dat deze maatregelen Grondwet en bestuur ondermijnen doordat de instelling van de staat is vervangen door een andere. Het *concept* staatsgreep brengt licht in deze situatie en onderzocht moet worden of hier sprake is

van een staatsgreep, maar ook wordt duidelijk(er) dat de staat wordt geregeerd door een uitvoerende macht dat berust op kracht, *illegaliteit* en repressie. Bij de (her)indeling van de interne rechtsorde hebben de procesregels voor rechtsverordening die ertoe strekken de rechten te beschermen die de justitiabelen aan het Unierecht ontleen voor betrokken burger *ongunstiger* zijn dan die welke voor soortgelijke nationale vorderingen gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel).

Zowel de wetgevende macht, het *juridisch gezag* als de gemeente en de maatschappelijke instellingen die allen tot het staatsgezag gerekend kunnen worden hebben als betrokken actoren invloed en kunnen de Nederlandse burgers direct raken (positief, maar ook negatief).

Nu wordt er van de rechtsstaat ook gezegd dat "door algemene regels vast te stellen wordt voorkomen dat burgers afhankelijk worden van willekeur." Als burger ondervind ik echter dat bij de minste of geringste verandering enorme veranderingen staan te gebeuren. In dit verband pak ik dan ook de zorgstandaard van de GGZ erbij waarin een opvatting wordt gepresenteerd om kenbaar te maken hoe dit inwerkt op de burger en wat de 'patiënt' procesmatig wordt aangedaan. Meerdere overheden, zorginstellingen en (maatschappelijke) dienstverleners spelen hierin een onmiskenbare rol in de welvaart en het welzijn van 'de' zorgvrager die in alle opzichten uitgeput raakt!

"De nieuwe zorgstandaard richt zich op aanpassingsstoornissen, overspanning en burn-out. Bij deze aandoeningen staat centraal dat de balans van draaglast en draagkracht door één of meer stressoren is verstoord. Daardoor ervaren patiënten lijdensdruk en verminderd functioneren op relevante levensgebieden.

'Handvatten voor zorg en ondersteuning ...'

Deze zorgstandaard geeft de maatstaf voor het minimaal vereiste niveau van kwaliteit van zorg bij mensen met (risicofactoren of symptomen van) aanpassingsstoornissen, zowel zorginhoudelijk als procesmatig. De zorgstandaard geeft per fase van het ziekteproces aan welke zorg geboden wordt, wat de indicatiestelling is en hoe de zorg georganiseerd kan worden. Ook geeft de zorgstandaard aanbevelingen voor zorgprofessionals, waarbij voldoende ruimte aanwezig is voor flexibiliteit en een individuele, persoonsgerichte benadering. Daarnaast biedt de zorgstandaard handvatten voor gedeelde besluitvorming en individualisering ('personalised care') voor de behandeling en begeleiding.."

<http://www.kwaliteitsontwikkelingggz.nl/2018/01/09/zorgstandaard-beschikbaar-voor-aanpassingsstoornissen-overspanning-en-burn-out/>

Is de zorgstandaard inhoudelijk volledig? Alvorens een 'jury' tot een oordeel komt dient deze in de gelegenheid te worden gesteld de juiste conclusies te trekken dan wel een correcte mening te vormen. Hierbij is het essentieel dat de informatie die wordt aangereikt de waarheidsvinding mogelijk maakt. Alleen dan kan aan 'de' oplossing worden gewerkt. Te bedenken valt dat bij het stellen van de diagnose rekening wordt gehouden met de volledige context (in relatie/verband). De druk die van buiten komt, een situatie waarbij meerdere actoren een rol spelen - overmatige en willekeurige machtsuitoefening. Ik zal voormalig *politiek assistent* De Jonge vragen zich te verantwoorden over de ontwikkelingen en over de kwaliteit van zorg, alsook over de kwaliteit van de democratische rechtsstaat Nederland (als vicepremier). Veel burgers (ook werknemers) worden *procesmatig* bewerkt en gedwongen. Vanuit de instelling - staatsonderneming - wordt overspanning en burn-out verwekt, ook wordt de kans op herstel bemoeilijkt en in enkele gevallen onmogelijk gemaakt. Ook vanuit de instellingen die vallen onder de *geestelijke gezondheidszorg* vindt eenzelfde werking plaats.

Overspanning en burn-out worden mede verwekt en beïnvloed door de (intensivering van) psychosociale (werk)belasting die onder andere gerelateerd is aan de *regeldruk*, maar ook door werking vanuit de samenleving of maatschappij anders aangeduid met *gemeenschap*. Hetzelfde geldt voor (organisatie)cultuur. Mogelijk ook scheidt deze informatie licht in het concept 'Scheiding van kerk en staat'.

Aangaande het functioneren van de (staats)organisatie is het van uiterst belang dat de juiste criteria worden gehanteerd wanneer het functioneren van de beheerders wordt beoordeeld. Ook kunnen de zaken niet los van elkaar beschouwd worden maar moeten als geheel worden benoemd en aangepakt. Van een functionaris is het van belang dat een *professionele eigenschap als leervermogen* in belangrijke mate is ontwikkelt. Leervermogen is de mate waarin je nieuwe informatie in je opneemt en deze vervolgens effectief toepast in allerlei (werk)situaties. Leervermogen houdt dus meer in dan het reproduceren van feitelijke kennis uit een boek of opleiding. Het gaat ook om het toepassen van de kennis die je hebt en het willen leren van de dingen die je doet en ondervindt.

Wie de afgelopen 100 jaar aan *staatkundige ontwikkelingen* in kaart brengt moet in staat zijn zelfstandig de essentiële vraagstukken te analyseren die antwoord kunnen bieden op de vraag "Aan welke (functie-) eisen moet de staatsbeoefenaar voldoen." Het houdt dus (veel) meer dan het reproduceren van feitelijke kennis uit een boek of opleiding!

Indien uit de *indicatiestelling* blijkt dat de minister-president en andere overheidsfunctionarissen moeite hebben zich aan te passen en moeite hebben met de *nieuwe* situatie die uit de processen en mede door hun bestuurshandelingen en overige overheidshandelen tot stand worden gebracht, dan heeft ook de kiezer zichzelf te onderzoeken en zal (opnieuw) moeten beoordelen of de gekozen volksvertegenwoordiger in verband met de bijzondere functie nog langer geschikt is. De volksvertegenwoordiger zal (professioneel als hij is) om moeten kunnen gaan met de verandering en zich overeenkomstig en waardig hebben aan te passen. Ik ben dan ook van mening dat indien de volksvertegenwoordiger of andere functionaris zich niet laat helpen bij de aanpassingsstoornis niet langer geschikt is voor de taak. Bromfietsverzekeraars bijvoorbeeld sluiten 'bestuurders' uit van aansprakelijkheid indien ook de geestestoestand van invloed is op het functioneren.

Naast de beeldvorming die de psychiater maakt vanuit scholing (aangeleerd) en de mate van ervaring en de persoonlijke ontwikkelingspsychologie evenals de ontwikkeling van het leervermogen wordt de beeldvorming verder onder invloed vanuit de vakorganisatie en de samenleving gevormd of zelfs bepaald. Wanneer de behandelaar de eigen tekortkomingen niet ziet of wil zien, dan zal het beeld en de mening die de benadelaar is toegedaan - van zichzelf overtuigd en overreed - dan zullen deze tekortkomingen op de patiënt worden geprojecteerd. Wanneer naar de behandelaar wordt geluisterd en niet naar de patiënt dan volgt procesmatig een traject waarbij de patiënt sociaal onrecht wordt aangedaan, is er sprake van asociale omgang en is de kans reëel dat het gedrag en de houding vanuit de *gemeenschap* als bedreigend of beangstigend wordt ervaren al is deze goed bedoeld (psychosociale organisatie). Dit komt dus voort uit en wordt mede bepaald door de referentiekader of -kaders die wordt of worden gehanteerd. De kaders waarbinnen de diagnosestelling plaatsvindt laten de psycholoog, de psychiater, de socioloog en ieder andere die voor expert, professional of zelfs voor 'alwetend' wordt gehouden met een waanbeeld (illusie of veronderstelling) achter. In de (conflict)situatie spelen meerdere actoren een rol en daarbij komen meerdere en verschillende persoonlijkheidsstoornissen samen (iedere gek heeft zijn gebrek).

Er wordt aan het beeld dat vanuit een boek of specifieke opleiding en een zekere instituut (kerk = heilig huisje) gestalte krijgt nogal eens onnoemelijk meer waarde gehecht dan gezond is! Het beeld dat men heeft van de eigen organisatie is nogal eens vol van vooroordelen ten opzichte van de medemens die in een andere 'instituut' is groot gebracht. Zo ook wordt aan de woorden van een functioneel beheerder doorgaans meer waarde gehecht dan van het zwakste lid. Bewust maar vooral ook onbewust hanteren wij een systeem van rangen en standen.

Vanuit deze benadering - zowel onbewust maar in toenemende mate ook bewust - ontstaat een systematische afhandeling. Ook indien het systeem niet gedigitaliseerd vinden de procesmatige handelingen vanuit een (aangeleerd) automatisme plaats. Moderne computertechnologie versneld en versterkt dit proces. De universele (alomgeldige, alzijdige en alombruikbare) voorzieningen (alvoorzienend als van een godheid) die in alle haast worden versneld door voortzettende automatisering bespoedigen een datagedreven in plaats van menselijke en volwaardige behandeling die verstrekking gevolgen gaat hebben. Een en ander wordt in het werk gezet en bespoedigd omdat niet alleen staatssecretaris Tamara van Ark geen geld (meer) kan vinden, maar ook doordat de tekorten bij de gemeenten snel toe gaan nemen.

Het Nederlandse Zorgstelsel zou internationaal hoog scoren. U begrijpt dat ik voorspel dat de overspannenheid in de relatie staat samenleving niet afneemt, maar versterkt. De geestelijke gezondheid die in de wacht staat en de aanpak van armoedebestrijding die ook 'on-hold' staat is een gevolg en niet de bron van de huidige maatschappelijke problematiek. De politieke doelstellingen en belangen evenals een ongebreideld nastreven van eigen belang door meerdere actoren veroorzaken de fundamentele problematiek. "Rechterlijke controle, in het bijzonder op gezagsdragers, vormt de kern van het openbaar bestuur. Dit betekent dat politieke controle en verantwoording wordt aangevuld met controle door en verantwoording aan daartoe specifiek in het leven geroepen organen. Het belang hiervan is dat naast politieke doelstellingen en belangen vanuit een andere invalshoek naar conflicten en belangen wordt gekeken, namelijk die van een algemeen gerespecteerde buitenstaander." Wanneer het Hof bekend maakt dat een bestuursorgaan de zaak opnieuw moet onderzoeken, dan ontstaat er een Impasse?

Aan het doeltreffendheidsbeginsel (ook effectiviteitsbeginsel) 'Verplichting van elke lidstaat om bij de inrichting van de interne rechtsorde ervoor te zorgen dat de uitoefening door justitiabelen van de door de EU-rechtsorde verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt' is inzake de betrokken burger niet voldaan. Deze moet zelf maar zien - de individuele zorg (uitlating E. Bervoets) - hoe hij overleeft en uit de situatie komt, ook in een periode waarin hij dak- en thuisloos (ook ontheemd) is geweest en in de *dynamische omstandigheden* (sterk wisselend) daarvoor en daarna.

Dit kost en de burger geld, maar ook de gemeenschap! Niet alleen de economische situatie van 1 op 10 huishoudens is ondermijnd, ook die van de samenleving en de Nederlandse staat. Niet alleen valt te vermelden dat de zorgvrager niet de zorg (ondersteuning) ontvangt die zij of hij nodig heeft of zou moeten hebben - de zorgverlener schrijft het recept voor - ook lopen de kosten de spuitgaten uit. Bewindvoerders en incassobureaus zien kans er met de buit van door te gaan. Al gaat de overheid nu zelf incasseren en denkt zij een begrotingsoverschot van 8,6 miljard euro te hebben in 2018, het is niet de oplossing van de problematiek. Er is sprake van een doorboorde buidel. Het zou zo maar eens kunnen betekenen dat er straks een begrotingstekort is van 8,6 miljard euro. Hoe dit komt? De boekhouders zijn bedrijfsblind!

Al in 1893 liet Durkheim zien dat bepaalde systeemkenmerken de hoogstpersoonlijke keuze van zelfdoding en andere familiedrama's mede beïnvloeden. Bepaalde systeemkenmerken als de economische situatie en gebrek aan politieke stabiliteit zijn hierop mede van invloed.

Over het onnodig *psychopathologiseren* van problemen bij opgroeien en opvoeden kan het volgende worden opgemerkt: "Probleemgedrag vraagt om zorgvuldige diagnostiek, geen labeldiagnostiek. Oorzaak, aard en ernst van de problematiek, moeten in samenhang worden bekeken om vervolgens te kunnen bepalen wat passende hulp is." Maar al te vaak worden burgers vanuit de bureaucratische benadering in een hoekje geveerd en worden benadeeld maar ook ernstig geschaad.

Geachte lezer, ik heb nadat ik dakloos werd een aantal studieboeken gelezen op het niveau hbo/wo. Ik heb hierdoor niet alleen mijn woordenschat kunnen uitbreiden, maar ook is mij hierdoor bekend geworden hetgeen anderen al 20 jaar of meer door de studie zij gevolgd hebben zouden moeten weten. Een essentiële vraag is: "Hoe hebben zij gelezen?" Maar ook: "Met welk doel?"

Aan het begin van deze brief sprak ik van de moderne staat als een gecompliceerd organisme. Van een dakloze wordt verwacht dat hij zich hiervan een voorstelling maakt om op eigen kracht hier uit te geraken? – individuele zorg. Aan een lid van de bevolking die ontheemd is wordt dus dezelfde functie-eisen gesteld als van het staatshoofd die zich door de jarenlange begeleiding en ervaring een gemakkelijke voorstelling kan maken? De dakloze moet dit dus zien te doen in een (conflict)situatie die in het Engels wordt beschreven als 'outsourced and outnumbered'. Goed, ik zal ook de minister-president en de viceminister-president beoordelen.

Nu even terug naar uw brief waarin u tevens verwijst naar de beschikking met nummer 0003959244-2017-02 en de beschikking met nummer 0003959244-2018-01. U bent van mening dat deze in rechte vast staan daar ik tegen beide geen bezwaar zou hebben gemaakt. Deze opvatting deel ik echter niet!

Zonder verder uit te wijden over zaken die ik het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport zal voorleggen wil ik nog even de brief van 26 juni onder de aandacht brengen. Het betreft onze referentie 1120779058, zaaknummer 1118333975, ultimusanummer 17440.

In deze brief merkt u op dat u geen inzage heeft in de administratie van mijn zorgverzekeraar. Daarom moet u uitgaan van de gegevens die de zorgverzekeraar aan u doorgeeft. U vermeldt daarbij dat dit ook zo in de wet is vastgelegd (artikel 8:5 van de Algemene wet bestuursrecht en artikel 1, van bijlage 2 bij de Awb). U verwijst verder naar de zorgverzekeraar indien ik het niet eens ben met de aan- of afmelding door de zorgverzekeraar. Informatie over het betalen van schulden en de hulp daarbij, zo staat in deze brief, kan ik krijgen bij de gemeente. Ook noemt u de website www.zorgverzekeringslijn.nl en www.zelfjeschuldenregelen.nl.

U noemt het begrip *stabiliteitsovereenkomst*. Er is echter sprake van een gebrek aan politieke stabiliteit en daarnaast ook van *institutionele herinrichting*. Een en ander gaat samen. In dit verband noem ik dan ook het concept *staatsgreep* (coup d'état): is de illegale afzetting van een regering, meestal door een kleine groep van een instelling van de bestaande staat - gewoonlijk door het leger - om de afgezette regering te vervangen door een andere instelling; hetzij burgerlijk; hetzij militair.

In Staatkunde, Nederland in drievoud maken De Jong en Schuszler de grondslagen van de moderne staat inzichtelijk. Zij concentreren zich daarbij op de relatie tussen de staat en het recht. Echter, zo blijkt uit schrijven met diverse overheidsfunctionarissen dat zij hiervan geen kennis hebben, het is

niet hun terrein (zo wordt verondersteld). Ik heb het dan over de volksvertegenwoordiging, het hoogste ambt. Wat mag ik dan van de andere lagen van bestuur verwachten? Wat betekenen de ontwikkelingen voor de interne rechtsorde? Het toetsen van de ontwikkelingen in de Europese Unie een essentieel onderdeel van het onderhouden van de kwaliteit van de democratische rechtsstaat Nederland., maar wat is hiervan in de laatste 10, 20, 30 jaar terechtgekomen?

In *Staatkunde, Nederland in drievoud* wordt de opvatting gepresenteerd dat “Door algemene rechtsregels vast te stellen wordt voorkomen dat burgers afhankelijk worden van willekeur.” Ondanks de Grondwet en internationale verdragen als *gemeenschapstrouw*, *gelijkwaardigheidsbeginsel* en *doeltreffendheidsbeginsel* komt het in de praktijken lang niet in alle gevallen tot uiting. Sterker, de overheidsfunctionaris heeft blijkbaar moeite zich aan de regels en voorwaarden te houden en volgt deze dan ook niet in alle gevallen op. De *gedecentraliseerde eenheidsstaat* staat sinds 1948 onlosmakelijk verbonden met de Grondwet. Essentieel voor de positie van het gedecentraliseerde bestuur is de democratische rechtvaardiging van dit bestuur, maar in hoeverre wordt invulling gegeven aan een *verticale* invulling van het algemene uitgangspunt dat controle en verantwoording nodig is *binnen de overheid*?

Schrijf ik 16 oktober 2015 Zijne Majesteit aan met betrekking tot de ‘Verwaarloosde Staat’ en wordt deze voor verdere afhandeling overgedragen aan het ministerie van Veiligheid en Justitie en door E. Bervoets afgedaan als ‘een persoonlijke zaak’ met de taak ‘het is uw individuele zorg’, nu ontvang ik naar aanleiding van een recent schrijven aan het ministerie van Justitie en Veiligheid dat de brief voor verdere behandeling is overgedragen aan het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Naar aanleiding van een tweede schrijven aan Zijne Majesteit heeft het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid destijds evenals het ministerie van Veiligheid en Justitie medegedeeld mij niet te kunnen helpen. Ook een schrijven gericht aan burgemeester A. Aboutaleb heeft destijds niet geleid tot een *stabiliteitsovereenkomst*. In 2015 had ik nog geen schulden, maar was in de situatie rondom de echtelijke scheiding en verlies van baan wel alles kwijtgeraakt. Ik wordt volgend jaar 50 en ik moet nog (opnieuw) beginnen. Ik had 28 dienstjaren waarvan 5 jaar bij de Nederlandse Krijsmacht en stond voor meer dan 40 uur per week in de boeken.

Ik verwijs daarom nogmaals naar het volgende: “Van een democratische rechtsstaat kan worden gesproken als in een staat de collectieve besluitvorming zo is georganiseerd dat alle burgers van het land gelijkelijk in staat worden gesteld om invloed uit te oefenen op de uitkomsten van dat proces (democratie) en als die burgers door binding van die ambten aan algemene rechtsregels (rechtsstaat) gelijkelijk beschermd worden tegen overmatige en willekeurige machtsuitoefening door overheidsambten.”

Gegeven de betekenis van een *democratische rechtsstaat* kan een aantal basisregels van de staat worden onderscheiden, zowel voor de structuur, als ook voor het functioneren van de staat.

Op te merken valt dat indien er aangaande de regelgeving niet is voldaan aan voorafgaande wetsbesluiten dat er geen bevoegdheid bestaat (legaliteitsbeginsel). Verder zijn er andere bronnen van staatsrecht en dient ook de staatsbeoefenaar de ongeschreven regels van het staatsrecht te kennen. In toenemende mate hebben ministers maatregelen genomen die Grondwet en Bestuur ondermijnen. Al kan het zo zijn dat een aantal zaken strikt juridisch gezien correct is, het staat daarmee nog niet vast dat de uitspraken die u doet in rechte vaststaan. Ik zal dan ook niet inhouden en verdere stappen ondernemen die van belang zijn voor de kwaliteit van de democratische rechtsstaat Nederland. Ik heb jaren gearbeid en belasting betaald, ook extra bijgedragen. Nu heb ik de puinhopen die hoofdzakelijk door andere actoren zijn veroorzaakt op te ruimen?

Ik heb mijn dienstplicht vervuld, daarnaast 4 jaar als Kort Verband Vrijwilliger gediend en ben tweemaal benaderd om officier te worden. Wij zijn nog niet klaar: 'Je Maintiendrai'!

Oefening baart kunst, en tot slot kan worden gezegd dat de praktijk de beste leerschool is. Er valt met de overheden en andere actoren een rekening (schuld) te verheffen!

Hoogachtend,

Lambert Speelman